

שהכסף שולם, הם ידעו את זהות החוטף. בתא הטלפון שממנו נערכו שיחות הטלפון של צבי גור עם בני מישפחת ירדן, נמצאה פחית טינר ועליה טביעת-אצבע. מאחר שלגור היתה הרשעה קודמת — הוא ישב בכלא — הצליח מחשב המיטרה לזהות את בעל טביעת האצבע. מה-11 בחודש ועד ליום השישי האחרון, עת נעצר צבי גור, עברו 17 ימים ארוכים כשאולי, לא רק למישפחת ירדן אלא גם לציבור גדול של אזרחים שכאב את כאב המישפחה. המיטרה ניגשה אמנם לביתו של גור, ברחוב ביאליק 13 בנתניה, אך אשתו מסרה שהוא לא בבית וכי הוא משרת במילואים. היחידה הצבאית דיווחה ששרות המילואים של גור נדחה והמיטרה פנתה לבית שבו התגורר גור עם ידידו דתו הסופרת, ברחוב הרב קוק 38 בהר צליה. למיטרה היה גם ידוע מקום מגוריהם של הורי חברתו, הבית המפורסם בנווה-נאמן. אך כל אותן נורות אדומות לא הובילו את המיטרה לערוך את המצוד הגדול ביותר בארץ אחרי צבי גור, וזאת חרף הסיפור שהפיצו טיומקין וחבריו על המידע המוקדם שלהם. הם הסתפקו בכך שלא מצאו אותו באחד מהבתים שלו, כאשר ביקרו שם. אגב, בניגוד לפירסומי המיטרה, גם הכתובת שאותה מסר גור לבנק לא היתה כתובת

כשגורל בנה תלוי בין פושעים חסרי-מצפון ושומרים חסרי-יכולת

ההרשעה

תוך שהם מקשים על החשוד וגורמים לו שיסתור את עצמו שוב ושוב. המטרה היתה אחת: להביא את החשוד לגלות היכן נמצא אורון. אולם למרות שהחוקרים השתמשו במירב השיטות והנסיון שצברו במשך עשרות שנים, מאן גור לחיזור בו ולהודות.

מצב זה נמשך עד לשעות הערב המוקדמות של היום השני השבוע, בשעות אחר-צהריים תוכנן להעמיד את גור ל"מיסדר-זיהוי. אולם אפשרות זו נדחתה והחוקרים העדיפו לגלות לו קודם קלף נוסף, במטרה שהפעם יישבר. עד אז הסתירו החוקרים מגור את תוצאות בדיקת הקול במעבדה. התפנית חלה כאשר הושמעו באוזניו הקלטות קולו וההקלטות שנעשו בזמנו בטלפון, בנו אחר זו. גור הקשיב להקלטות ולפתע פרץ בבכי. המילים הראשונות שאמר אחר כך היו: "תביאו את האמא, אני רוצה להסביר לה מה קרה עם הילד שלה".

באותו רגע נפלה אבן מלב החוקרים. מאמץ של עשרות שעות חקירה רצופות, מאז נעצר גור, נשא לבסוף פרי. מכאן ואילך היתה כבר המלאכה קלה. גור הודה בביצוע החטיפה וגילה לחוקריו היכן נמצאת גופתו של אורון. מרגע זה פעל הכל במהירות. בשעה 8 בערב הגיעו החוקרים לשדה הנמצא בין בית-ההבראה הצבאי על-שם גולדמניץ בדרום נתניה, ושיכונני שכונת נאות שקד, שממולו. סמוך לכביש שולי, החוצה את השדה, נתגלתה גופתו של אורון. היא היתה מוסתרת בתוך שוחה, כשעליה מכסה פת חלוד. כשהחוקרים התקרבו למקום הם הרגישו בצחנת הגוף המת, שהיה בשלבי ריקבון מתקדם.

בחירת הילד

— מיקרית

פי הגורסה שפירסמה המיטרה, מראים מימצאי החקירה, כי הילד מת ביום השלישי, ה-6 ביוני, בשעות אחר-צהריים. בליל אותו היום, סמוך לשעה 11.30, בוצעה עיסקת הכופר עם החוטף. בהתאם לכך היה, איפוא, אורון מת עוד לפני שהחוטף קיבל את הכסף. אולם נראה שגירסה זו אינה מבוססת על תוצאות בדיקה פתולוגית, אלא על העדות שמסר גור בהודאתו במיטרה.

לקרובי המישפחה ולשוטרים שהיה בבית מישפחת ירדן בסביון, נודע דבר

רים של מיטרת ישראל. הם איפשרו לו תחילה למסור את גירסתו באופן חופשי, תוך שהוא נותן הסברים שיקריים שונים לשאלות שהוצגו לו. רק אחרי כן החלו החוקרים לגלות בזה אחר זה את קלפיהם,

שלבט בדיקת קול עם בדיקה של מכונת-אמת, ידעו החוקרים, אם כי לא בוודאות, עוד אחרי שיחת הטלפון הראשונה שאורון כבר איננו בין החיים. בחקירתו של גור השתתפו טובי החוקר

מזוייפת. היתה זו כתובת של קרובי מישפחתו, מישפחת גורביץ, המתגוררים ברחובות.

קשה היה שלא לתמוה למישמע הפירסום אותו נתנה המיטרה לעובדה, שהיא סימנה את שטרות הכופר ומרחה אותו בנרדן. לו היה החוטף מקצועי, כפי שנראה בתחילה, הוא בוודאי היה שורף את הכסף מבלי להשתמש בו, ועיקבותיו לא היו מתגלות לעולם.

אולם גם אחרי שעשתה שגיאה זו, לא ניצלה המיטרה את החיוב שבמעשיה. ההודעות לבנקים, עם רשימת מיספרי השטרות המסומנים, הגיעו רק כעבור כמה ימים. אל הרשימות הצטרפה הראיה לב-דוק כל הפקדה מעל ל-50 אף לירות. גור עצמו הפקיד בבנק הפועלים ברחובות ובבנק בנתניה סכומי-כסף מדמי-הכופר מבלי שנתפס, עוד לפני ההפקדה שהביא לה לכידתו ברחובות. בידי הבנקים לא היו הרשימות ועל פי הוראת המיטרה נבדקו רק הפקדות שמעל ל-50 אף לירות. רק המול העיוור הוא שהביא לכך, שגור ערך את אחת ההפקדות שלו בבנק הפועלים ברחובות, אחרי שהגיעו הרשימות, וכי מנהלת אותו סניף בנק, יעל גורבן, גיסתו ובת כחתו של הרמטכ"ל לשעבר מוטה גור, היא בעלת חוש בלשי ויסודית יותר מחוקרי המיטרה.

זיהויו של

הקול המוקלט

כשנעצר סוף-סוף צבי גור, ויחד עמו נעצרה חברתו הסופרת, וסגן (מיל') ביחידת המילואים של גור, שעד היום אין הוכחות לכך שהוא היה מעורב בחטיפה, לא הצליחה המיטרה לשבור אותו במשך שלושה ימים תמימים. במיקרית להרשות לעצמה להפעיל כוח ולהכות אר-תו, כפי שהיא נוהגת לעשות במיקרים רבים אחרים, הפרשה היתה במרכז ההתעניינות ובראש הכותרות וכל צעד של המיטרה עשוי היה להיבדק בזוכות מגידלת. אולם חוקרים מנוסים היו יכולים לשבור את גור, שהתגלה כאדם חלש אופי ובלתי מאוזן, עוד הרבה קודם לכן. רק כשהוכח לגור שקולו זהה לקולו המוקלט של החוטף, וכי הקביעה נעשתה על-ידי מעבדה מדעית, הוא נשבר, הודה בכל ולקח את חוקריו למקום קבורתו הארבע של אורון. אגב, על פי מימצאים של מעבדה פרטית, המשוכללת ביותר בארץ, המי

עמוס ירדן אחרי הגיע הבשורה המרה להמתין עד שיבוא החפץ